

ἀπόνηρος ἐπίθ. ΓΞενοπ. Κατήφ. 334 ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παληκάρ. 51 ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 153 Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπόνηρος.

Ἀπονήρευτος 1, ὁ ἰδ.: Ἦταν τόσο ἀθῶος καὶ ἀπόνηρος ποῦ κατατιοῦσε ἀπίστευτο ΓΞενόπ. ἔνθ' ἄν. Ἡ μιλιὰ του ἀντηχοῦσε καθαρή καὶ ἀπόνηρη μέσ' ἔς τὸ σκοτάδι ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν. — Ποίημ.

Ὁρέχτηκες, ὦ ἀπόνηρη, τὸ μαγεμένο ρόδι ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

ἀπονηδιδῶ Πόντ. (Κερασ.) ἀπονηδιδῶ Πόντ. (Κερασ.) ἐμδονεδιδῶ Πόντ. (Κοτύωρ. Κρώμν. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπονήστις.

1) Κρεοφαγῶ τὴν τελευταίαν ἡμέραν πρὸ τῆς νηστείας Πόντ. (Κοτύωρ. Κρώμν. Τραπ. Χαλδ.) Συνών. ἀποκρεῦω 1, ἀποκρεῶνω 1. β) Τρώγω τι ὥσει διὰ τελευταίαν φορὰν ἢ σπάνιον τι καὶ ἐπιθυμητὸν Πόντ. (Κοτύωρ.) Καὶ μετβ. δίδω εἰς τινα νὰ φάγῃ τι σπάνιον καὶ ἐπιθυμητὸν Πόντ. (Κοτύωρ.): Ἀς εἶσαι καλά, ἐμδονεδιδῶ με. 2) Παύω νὰ νηστεύω ληξάσης τῆς νηστείας Πόντ. (Κερασ.) Συνών. ἀπονηστεύω, ἀπονησιζῶ.

ἀπονηδιδῶσαν τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀπονηδιδῶσαν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπονηδιδῶ.

Λήξις τῆς νηστείας.

ἀπονηστεύω σύνηθ.

Τὸ μεσν. ἀπονηστεύω.

Ἀπονηδιδῶ 2, ὁ ἰδ.: Ὅσο ν' ἀπονηστεύωμε ἔχομε καιρὸ ἀκόμα.

ἀπονήστις ἡ, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κάμπος Λακων. Μάν. κ.ά.) ἐμδονεδιδῶ Πόντ. (Κοτύωρ. Κρώμν. Τραπ. Χαλδ.) ἐμδονεδιδῶ Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπονησιζῶ.

1) Ἡ προηγουμένη ἡμέρα τῆς περιόδου τῶν νηστειῶν, ἡ Ἀπόκρεως ἔνθ' ἄν.: Μικρὴ ἀπονήστις (ἡ πρὸ τῆς νηστείας τῶν Χριστουγέννων Ἀπόκρεως) Λακων. Μεγάλῃ ἀπονήστις (ἡ πρὸ τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς Ἀπόκρεως) αὐτόθ. || Φρ. Θυμῶντας ὁ παππᾶς τὸ τρίμερο κακὴ ἀπονήστις κάνει (ὅτι ὁ ἱερεὺς ἠναγκασμένος νὰ ὑποβληθῇ εἰς τριήμερον νηστείαν ἀπὸ τῆς καθαρᾶς Δευτέρας μέχρι τῆς Τετάρτης δὲν αἰσθάνεται εὐχαρίστησιν ἐκ τῆς πλουσίας τραπέζης τῶν Ἀπόκρεων) Λακων. 2) Ἡ μετὰ τὰς Ἀπόκρεως περίοδος τῶν νηστειῶν, ἡ Τεσσαρακοστὴ Πελοπν. (Καλάβρυτ.): Καλὴ ἀπονήστις, καλὴ Λαμπρὴ.

ἀπονησιζῶ Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀπονησιζομαι.

Ἀπονηδιδῶ 2, ὁ ἰδ.

ἀπονήστις ἐπίρρ. ἀμάρτ. πενέστις Καππ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπονήστις.

Χωρὶς νὰ φάγῃ τίς τι.

ἀπονηστικωμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. πονηστικωμένος Κύπρ.

Μετοχ. τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀπονηστικῶνομαι ὥς καὶ ξενηστικῶνομαι-ξενηστικωμένος.

Ὁ ὅλως νῆστις, πειναλέος: Ἐφερες τὸν πονηστικωμένον νὰ τὸν ταῖσῃς τῷ ἔν ἄφησεν φαεῖν νὰ φάῃ ἄλλος κἀνένας. Ποῦ τὸν ἡῤρες τοῦτον τὸν πονηστικωμένον τῷ ἔφερες τον; ἔν-νὰ μᾶς φάῃ τῷ ἔμᾶς τῶν τ' ἄλλοι μᾶς. Συνών. λιμασμένος (ἰδ. λιμάζω).

ἀπονιά ἡ, ἀπονία Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) ἀπονία Τσακων. ἀπονίγια Πόντ. (Κερασ.) ἀπονιά κοιν. ἀπονιὰ βόρ. ἰδιώμ. ἀπον-νιά Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπονός. Πβ. ἀρχ. οὐσ. ἀπονία = ἀποφυγὴ πόνων, ραθυμία, ὀκηρία.

Τὸ νὰ εἶναι τις ἄπονος, ἀναλγησία, ἀσπλαγχνία: Ἀπονιά ποῦ τὴν ἔχει! Ἡ ἀπονιά της δὲ λέγεται! Ἐχει μεγάλη ἀπονιά ἔς τὰ παιδιὰ της κοιν. || Ἀσμ.

Κερά μ', ἀγελοκάμωτη, κορμάκι ζαχαρένιο, γιάδα βυστᾶς τέθιοι ἀπονιά ἔς ἐμένα τὸ γραμμένο Κρήτ. Συνών. ἀλγυσιὰ 2, ἀλυπησιὰ, ἀπονεσιὰ, ἀπονοψυχιὰ, ἀσυμπονιά.

ἀπονιάρης ἐπίθ. Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπονιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ιάρης.

Ἀνάλητος, ἀσπλαγχνος, σκληρός: Ἀσμ.

Κ' ἕνας κυνηγᾶρις | σκύλλος ἀπονιάρης

τοίμαζε σαῖτα | νὰ τὴν σαῖτέττη.

Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόνετος 1.

ἀπονίβω πολλαχ. ἀπονίβου Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.) Μέσ. ἀπονίφκουμαι Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ρ. ἀπονίπτω. Πβ. Πολυδ. 6,92 «νίψασθαι μὲν τὸ πρὸ τῆς τροφῆς, ἀπονίψασθαι δὲ τὸ μετὰ τὴν τροφήν».

1) Νίπτω ἐντελῶς, τελειώνω τὸ νίψιμον πολλαχ.: Εἶδα κ' ἔπαθα ν' ἀπονίψω τὸ παιδί. Περίμενε ν' ἀπονίψω κ' ἔρχομαι πολλαχ. Ἐγὼ νίβομαι καὶ ἀπονίβομαι, ἂν τὴ θέλῃ, ἄς τὴν πάρῃ ΚΠαλαμ. Θάνατ. παλληκ. 40. || Φρ. Νίφτ'κα καὶ ἀπονίφτ'κα (τίποτε δὲν ἔχω νὰ ἐλπίζω) Στερελλ. (Ἀκαρν.) Φάγε καὶ ἀπονίψου (ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἔχει νὰ ἐλπίζῃ) Ἡπ.

2) Μέσ. νίπτομαι ὀλίγον, νίπτω τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων μου Πόντ. (Τραπ.)

ἀπόνιμμα τό, Ἡπ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Βυτίν.) — Λεξ. Αἰν. ἀπόν'μμα Λέσβ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀπόνιμμα.

1) Τὸ ἐκ τῆς ἀπονίψεως τοῦ σώματος ἀκάθαρτον ὕδωρ Ἡπ. Κεφαλλ. — Λεξ. Αἰν.: Εἶναι τ' ἀπονίμματα τῆς τσοῦπρας μου Ἡπ. Συνών. ἀπονιψίδι 1, ἀπονιψοῦδι.

2) Τὸ ὕδωρ διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἱερουργήσας ἱερεὺς ἐπλυνε τὰς χεῖρας μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας λειτουργίας Κεφαλλ. Πελοπν. (Βυτίν.) Συνών. ἀπόνιψι, ἀπονιψίδι 2, ἀπονίψιμον, ἀπόπλυμα. 3) Τὸ ὕδωρ δι' οὗ πλύνεται τὸ ἅγιον ποτήριον μετὰ τὴν λῆξιν τῆς λειτουργίας Λέσβ. Συνών. ἀπομύρωμα.

Πβ. ἀποκαντήλιστα.

ἀπόνιψι ἡ, ἀμάρτ. ἀπόν'ψ' Λέσβ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀπόνιψις.

Ἀπόνιμμα 2.

ἀπονιψιά ἡ, ἀμάρτ. ἀπον'ψιά Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόνιψι καὶ τῆς καταλ.-ιᾶ.

Τὸ τέλος τῆς νίψεως, τῆς πλύσεως.

ἀπονιψίδι τό, Ζάκ. Πελοπν. (Λακων. Λάστ. Μάν. Μεσσ.) Τσακων. ἀπον'ψιδ' Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόνιψι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ίδι.

1) Ἀπόνιμμα 1, ὁ ἰδ., Ζάκ. Πελοπν. (Λακων. Λάστ. Μάν. Μεσσ.) Τσακων.: Νίβω τὰ χέρια μου καὶ τὰ ταῖζω τ' ἀπονιψίδι τῶν χειρῶν μου Μεσσ. || Παροιμ. Τ' ἀνιψίδι εἶναι ἀπονιψίδι (ὅτι οἱ ἀνεψιοὶ δὲν ὑπολογίζονται ὡς συγγενεῖς) Ζάκ. Τὰ προγόγια εἶν' περόγια, τ' ἀνιψίδι ἀπονιψίδι (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Λάστ. 2) Ἀπόνιμμα 2, ὁ ἰδ., Θράκ.

